

ČERNÝ BARON ÚTOČÍ

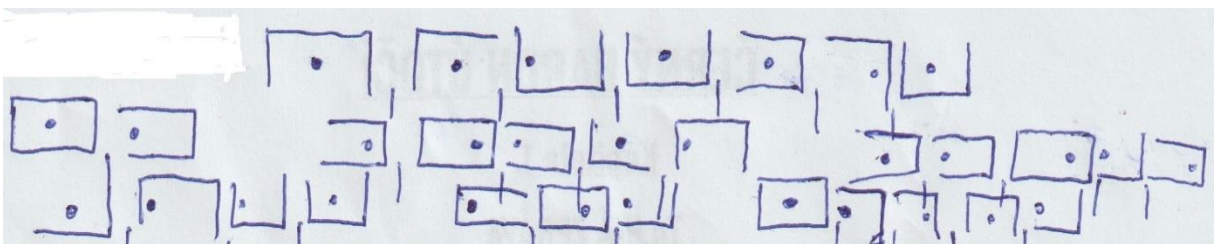
Kapitola 1.

TAJNÁ ZPRÁVA

Jmenuji se Jonáš. Je mi deset let a bydlím v Olomouci. Moji rodiče se jmenují Anna a Jakub, bydlíme v části Řepčín, ještě s mými sourozenci, kteří se jmenují Dája a Jakub (po mém otci). Jenže oba jsou mladší a mít mladší sourozence je hrozná otrava.

To takhle mě jednou Dája vzbudila, úplně bezdůvodně. Spal jsem totiž po vyčerpávajícím soustředění v judu a ona si mě jen tak vzbudí. Tohle se jen tak nedá vydržet. Zároveň je s nimi i sranda, ale to jen málokdy. Dáje už je sedm let a přidala se k naší partě, jenom kvůli mámě. Dája žadonila, žadonila, až mě máma přemluvila, aby byla u nás v partě. Tak je teda u nás v partě. V naší partě jsem já, kamarádi ze třídy Honza, Jáchym, Ondra, Dája a Ondrova o rok mladší sestra Anežka. Anežka se mi moc líbí. Je to nejhezčí holka z naší školy. Jakub v naší partě ještě není, jsou mu totiž teprve čtyři roky. S naší partou pátráme po detektivních případech. Jednou v létě jsem měl jet na prázdniny k babičce, jenomže babička měla těžkou nemoc. (Už ani nevím, jak se ta nemoc jmenovala. Jména nemocí se mi těžko zapamatovávají). Takže jsem k babičce nejel. Ale vůbec mi to nevadilo, protože jsme s partou vypátrali dva tajné ruské agenty!!! To bylo ale vzrůšo. Teď ti mafiáni sedí v base. To, co jsem zažil, si budu do smrti celé do detailu pamatovat. Jen mě mrzí, že už rok jsem nic takového nezažil. „Jonáši, Jonáši!“ volá maminka z kuchyně. „Už je čtvrt na osm“. Dal jsem si na sebe triko a kalhoty a rozespálý jsem se pomalu doploužil do kuchyně. „Jonáši, zaspal jsi. Budík máš nastavený na třičtvrtě na sedm, tak jak to, že jsi zaspal“, řekla mi maminka. „Asi jsem ho neslyšel“, zalhal jsem. Nasnídal jsem se, hodil na sebe bundu a vyrazil jsem s Dájou do školy. Před domem jsem uviděl divný papírek. Bylo na něm něco napsáno, ale nevím co. Bylo to totiž zašifrované.

Tohle tam stálo:

Bylo mi jasné, že je to šifra. V šifrách jsem celkem dobrý, ale tuhle vážně neznám. Morseovka je pro mě hračka, ale s tímhle jsem si nevím rady. V tom na mě volá sestra: „Jonáši, už musíme jít!“ Podíval jsem se na hodinky a rychle jsme běželi ke škole. Hned jak jsem přišel do naší třídy, ukázal jsem tu šifru klukům a pak jsem jim vylíčil, kde jsem to našel. Kluci taky nevěděli, co je to za šifru. Tak jsme se dohodli, že někdo z nás koupí knihu „VŠECHNY ŠIFRY“ (byla totiž zrovna v knižním katalogu „Albatros“). Zaúkolovali jsme Ondru, protože pro náš tým nikdy nic

nekoupil. Ale Ondra na to řekl, že je to nespravedlivé a že musíme losovat. Losovali jsme papírky a vylosovali jsme Jáchyma, který se moc naštvál a řekl, že je to moc drahé a že prý by se mamince nelíbilo, kdyby tolik utrácel. A tak vznikla hádka, ale já jsem se do ní nezapojoval. Radši jsem se podíval do katalogu „Albatros“ kde bylo napsáno že je to jen do 31.3. a dnes bylo 2. dubna. A tak jsem je zastavil a řekl jim, že už je to prošlé, ale že to stejně nevádí, protože to trvá strašně dlouho, než ta kniha přijde.

Po škole jsem chvíli byl v parku, ale za půl hodiny jsem už musel jít domů. Mám totiž housle. Doma jsem udělal úkoly, a když už jsem odcházel na housle, cinkl mi mobil. Radši jsem se na něj podíval. Bývají tam někdy důležité zprávy od mámy a od táty, ale tahle zpráva byla od nějakého neznámého čísla. A na zprávě bylo napsáno: „CHARAKAICHAAA“. Strašně jsem se toho lekl. Tohle i ta šifra bylo hodně podezřelé. Podíval jsem na tu šifru, jestli to spolu nějak nesouvisí, ale bohužel to spolu nesouviselo. Až po chvíli jsem si toho všiml. Ty tlačítka na mobilu (mám ještě tlačítkový, protože rodiče nechtějí, abych byl závislý) vypadají úplně stejně jak na té šifře! Až na ty tečky.

A B C	D E F	G H I
J K	L M N	O P Q
R S T	U V W	X Y Z

Kapitola 2

Vylúštení

Hned jak jsem se vrátil z houslí, tak jsem šel k Honzovi, vylústit šifru. Honza bydlel daleko od naší školy. Bydlel až na Nové Ulici. A tak jsem musel jet zase autobusem. Zazvonil jsem na zvonek HORÁKOVI (Honzka se jmenuje Horák) u velkého činžáku. Z mluvítká se ozval hlas Matěje. Matěj je starší brácha Honzy a už chodí na Gympl. Taky bych chtěl mít staršího bráchu.

„Ahoj Matěji, to jsem já, Jonáš“. „Ahoj Jonáši, určitě jdeš za Honzou, že? Zklam tě. Honza jel s rodiči na víkend k babičce a k dědovi na chalupu. Jestli mu chceš něco vzkázat, vyřídím.“ „To je v pohu“. „No nic, tak ahoj“, řekl jsem. A tak jsem se rozhodl, že tu šifru vylústím sám. Když jsem přišel domů, vylústil jsem to a vyšlo mi tohle: VYDEJTE MI KNIHU, JINAK BUDE ONA

MRTVÁ. Strašně jsem se lekl, až jsem trochu vykřikl, ale věděl jsem, že o tomhle rodiče v žádném případě nesmí vědět. Tak jsem se ztišil. Vrtalo mi hlavou, jakou knihu ten člověk myslí. A koho myslí pod slovem ONA?

Kapitola 3

Únos

Tuto noc jsem se blbě vyspal. Pořád mi vrtalo hlavou to, co jsem se včera dozvěděl. Usnul jsem až v jednu ráno. Slyšel jsem ještě nějaké kroky, ale řekl jsem si, že se táta jenom vrátil z práce. Má to tam teď těžké, proto se vrací pozdě. Ale nikdy ne tak pozdě. A tak jsem teda nakonec usnul. Jenže za pět minut mě probudil Dájin křik z jejího pokoje!!! Pořád, pořád se vzdaloval. Vykřikl jsem a v tom okamžiku se probudili i rodiče. Rychle jsem běžel za tím křikem. Ale viděl jsem jen jednu nohu nějakého člověka v okně, jak vylézá. Běžel jsem k oknu, ale už utekl. Nejspíš i s Dájou. V tom ke měl přiběhli i rodiče s Jakubem. Rychle jsme vyběhli na ulici, ale vypadalo to, že znenadání zmizeli. Ještě jsem viděl plášť toho únosce. Hledali jsme Dáju po celém domě, ale nikde nebyla. Dája byla pryč. Vlastně ani nevím, proč se mi chtělo brečet.

Kapitola 4

Kdo to byl král Mathias

„Holčička černovlasá. Má 7 let a chodí do 2. třídy,“ odpovídala maminka. „Bydliště?“ ozvalo se z telefonu. „Máchova 99, Olomouc, Řepčín,“ maminka se odmlčela a jen vzlykala: „pane Novotný, za jak dlouho ji najdete?“ ptala se s pláčem maminka. „Na to Vám nedokážu odpovědět,“ sdělil zaraženě policista. „Jen mi ji přiveďte, moji Dájenku!“ říkala pořád s pláčem maminka. Na to policista neodpověděl. „Pokusíme se pro to udělat maximum,“ nakonec dodal Novotný. „Děkuji.“ A s posledním slovem maminka mobil odložila.

Já jsem zatím vstřebával ty divné události, co se za tento týden staly. Jak šifra, zpráva, či tento únos, všechno to bylo opravdu divné. Byl jsem ze všeho už unavený, ale zároveň mi to nedalo spát. Tak jsem začal hledat v knihovně nějaké staré knihy. Proč staré? Protože staré knihy jsou ty vzácné a mám dojem, že on myslí vzácné knihy. Nejstarší kniha, kterou jsem našel, byla: Deníky Leonarda da Vinci. Zeptal jsem se táty, jestli nemáme v knihovně ještě něco staršího, ale táta nic neodpověděl, protože byl ze včerejší noci stále úplně v šoku. I Jakub byl z toho rozhozený, a to je co říct. Tak jsem se šel na chvíli projít k Mlýnskému potoku. Procházel jsem se po loukách, zamyšleně a zároveň ostražitě. Došel jsem až k Bázlerově pískovně. Tam má strýc včelí úly. Zrovna tam byl, chodívá se dívat na své včely. Uviděl mě a zavolal na mě, ať jdu za ním. Tak jsem šel.

„Teda ty jsi vyrostl, Jonáši,“ řekl mi strýc a sundal včelařskou kuklu. „Ahoj strejdo!“, řekl jsem mu. „Ahoj Jonáši, co tady děláš?“ zeptal se mě strýc. „Asi víš, co se stalo s Dájou.“ Řekl jsem mu na to. „Jo. Je mi to moc líto,“ posmutněl strýc. „Víš, stalo se pár divných věcí,“ začal jsem mu vyprávět. A tak jsem tedy strýcovi vše vylíčil. Jak o šifře, tak o zprávě, a nakonec o Dájině únosu. A taky jsem mu řekl, co po mě ten únosce chce. „Asi vím, jakou knihu myslí,“ řekl mi na to zamyšleně. „Je to kniha, která byla v 16. století velice známá. Ukrývá se v ní smysl života. Patřila našemu dávnému příbuznému, šlechtici Mathiasovi. V té době hodně lidí tuto knihu chtělo. Ale dnes.... To mě celkem zaráží. Musí to být někdo, kdo se o ní dozvěděl. Ale my nevíme, kde je,“ vyprávěl strýc. „No, díky moc,“ řekl jsem mu. „A ty vážně nevíš, kde by tak mohla být?“ „Nevím, ale Mathias si postavil hrad v Jeseníkách, asi tak 100 kilometrů odsud.“

Kapitola 5

Vzhůru k hradu!

V pondělí jsem vše řekl klukům a Anežce. „Přece když už je Dája u nás v partě, tak proč bychom ji nenašli?“ popichoval jsem je. Pojedeme totiž na Mathiasův hrad, který je opravdu hodně, ale hodně skrytý v lese. V úterý ráno v pět jsme nastoupili do vlaku. Napsali jsme rodičům na lístek, ať se nebojí, že jedeme najít Dáju. Většinou, když vyrazíme na výlet, hraje hry a povídáme si. Tentokrát za prvé nejedeme na výlet, ale spíše na misi a za druhé jsme plánovali, kdo kudy půjde. Nikomu z nás nebylo moc do řeči. Vystoupili jsme na nádraží Jeseník. Odtud jsme šli asi dvacet kiláků v hodně hustém lese a nevěděli jsme, jestli jdeme správně. Bloudili jsme lesem asi celé dopoledne i odpoledne. Proto jsme vyšli na nějaký pahorek, kde jsme si odpočinuli. Pak najednou Ondra zavolal: „Tam v té části toho lesa jsme ještě nebyli!“ „No jo, máš pravdu“, přisvědčila Anežka. A tak jsme zase bloudili až do doby, kdy se začalo stmívat. Anežka dostala strach. Naštěstí jsme měli s sebou baterky. Po dlouhém bloudění jsme konečně hrad našli. Hrad nebyl moc velký, spíše bych řekl, že byl malý. A nebyl v moc dobrém stavu. Dveře byly zamčené, to nám moc nepomohlo. Museli jsme se vyšplhat k oknu. Bylo dobře, že jsme měli lano. Všichni až na Jáchyma jsme vylezli, Jáchym nás jistil a za to jsme byli moc vděční. Vylezli jsme a s baterkami jsme začali rozbořený hrad prozkoumávat. Rozdělili jsme se na dvě skupiny. Jedni šli doprava, druzí doleva. Hledali jsme a furt nic. Procházeli jsme hrad znova a znova. Ještě jedno místo jsme neprozkoumali. Našli jsme skříňku, které nebyla zamčená, ale nic v ní nebylo. Pak si Anežka všimla nějakého stínu na trámu. Udělali jsme žebřík z našich rukou a Anežku vynesli nahoru, jelikož byla nejlehčí. A opravdu. Našli jsme ji. Tu knihu. Jmenovala se *Mathiasova teorie smyslu života*. Jáchym najednou začal hlasitě pískat na píšťalku. Rychle jsme za ním slezli. Slyšeli jsme křik a hrozně nešťastný brekot. Schovali jsme se do křoví a v tom jsme uviděli Dáju s člověkem, který měl černý plášť a na hlavě klobouk. Odhodlal jsem se a vyšel ze křoví. Ihned jsem na muže promluvil: „Proč mě vydíráte a hrozíte Dájinou smrtí?“ On Dáje něco pošeptal a vzápětí byla Dája u mě. Objímala mě a brečela. Ten muž řekl: „Prosím, odpusťte mi. To, co jsem provedl, je tak hrozné, že bych si nejraději něco udělal. Počítám s tím, že mě trest nemine.“ „Jak jste nás našel?“ zeptal se Jáchym. V tu chvíli jsem si uvědomil, že všichni z naší party stojí vedle mě. „Přes stalkerskou aplikaci,“ řekl. „Nevím, jak jsem to mohl udělat. Víte,

nemám rodinu, ani žádné přátele. Můj život nemá smysl. Proto jsem chtěl tu knihu.“ „Vy jste ale slaboch“, řekla mu s hněvem Anežka. „A jak jste o knize věděl?“ zeptal jsem se. „Jsem váš příbuzný. Jsem dědicem rytíře Mathiase“, odpověděl k mému překvapení. „Je Vám jasné, že teď na Vás zavoláme policii?“ zeptal jsem se ho. „Ano. Aspoň si odpykám spravedlivý trest za to, co jsem spáchal,“ řekl Mathiasův dědic překvapivě klidně. Zaraženě a stále v šoku z toho, co všechno jsme zažili, jsme zavolali policii. Přijeli si pro nás velice rádi.

Kapitola 6

Vše končí

„Jmenuji se Jonáš a bydlím v Olomouci. A zažil jsem největší dobrodružství, jaké jsem mohl zažít,“ odpovídal jsem šťastně a zároveň unaveně kriminalistům. Pak si zavolali Anežku. Když všichni všechno vypověděli, udělali jsme si v naší partě největší oslavu všech dob. Černý baron teď bručí v base. Proč Černý baron? Tak ho nazvala Dája. Ale byl to vlastně nešťastný člověk, který toužil po rodině a přátelích. Nakonec však spáchal ohavný čin – únos, vydírání a k tomu stalkerování. Táta s mámou mi nakonec nic nevyčítali. Byli šťastní, že vše dobře dopadlo. I přes všechny ty hrůzy musím říct, že mě pátrání dost bavilo a že si to celé budu do nejmenšího detailu pamatovat...

Teď už mi je třicet. Mojí manželkou je Anežka. Máme spolu dvě děti. Aničku a Marušku. Ostatní z party jsou pořád našimi kamarády a spolu s Jáchymem máme soukromou detektivní kancelář. A taky sepisujeme naše zážitky. Brzy nám vyjde kniha *Ruští mafiáni útočí*.